

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi B. A.

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 grudnia 2010 r., sygn. akt I ACa (...)

wydanym w sprawie z powództwa B. A.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda (skarżącego)

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 17 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej;

3) przyznaje adwokatowi A. Z. ze Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w (...) wynagrodzenie w kwocie 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych podwyższone o stawkę podatku VAT tytułem udzielenia powodowi nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

W ocenie Sądu Najwyższego powołana przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie została wykazana. W zwięzłym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi brak jakichkolwiek wywodów prawnych odnoszących się do konkretnych norm prawnych, uzasadniających istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc

zagadnienia prawnego cechującego się nowością oraz dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie. Argumenty skarżącego stanowią wyłącznie prezentację jego własnego poglądu oraz oparte są na wniosku, że Sąd Najwyższy powinien się wypowiedzieć co do sposobu rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd Apelacyjny. Sformułowane zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżących odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do takiego rezultatu zmierzają wnioski w tym zakresie.

Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. mają charakter rozłączny, każda z nich ma charakter samoistny i powinna być wykazana przez skarżącego oddzielnie. W łącznym uzasadnieniu nie został wskazany żaden przepis prawa, który miałby podlegać wykładni Sądu Najwyższego, a jeżeli wątpliwość skarżącego dotyczy problemu wskazanego jako zagadnienie prawne, to tak szeroko zakreślona potrzeba wykładni nie precyzuje problemów prawnych pozostających we wskazanym zakresie a związanych z rozpoznawaną sprawą i koniecznych do jej rozstrzygnięcia. Skarżąca nie poczyniła we wniosku wywodów prawnych uzasadniających istnienie poważnych wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłych, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowanych, wynikających z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i doktrynę, co w konsekwencji nie pozwala na ocenę, czy rzeczywiście wątpliwości takie zachodzą.

Odnosząc się do przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wskazać trzeba, że uzasadnienie wniosku nie wskazuje na naruszenie konkretnych przepisów prawa procesowego lub prawa materialnego, ani nie wykazuje, czy i jaki wpływ miałyby mieć zarzucane uchybienie na wynik sprawy. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej

lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że przy wydaniu zaskarżonego postanowienia nastąpiły uchybienia przepisom prawa o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego należnych stronie pozwanej orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c., zaś o wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu na podstawie § 4 ust. 1, § 8 pkt 7 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015, poz. 1801).

